

Harriet Lehmann,
Elise, Datteren.

Dir. Erik Henning-Jensen.
Harpagon.

Erling Schroeder.
Cléante, Sønnen.

Aksel Stevnsborg.
Valère

Gunnar Jacobsen.
Anselme som afslører sig som Mariane og Valères Far.

Beatrice Bonnesen.
Mariane

D E N G E R R I G E

KOMEDIE I 5 AKTER AF MOLIÈRE

1/3 '29

THOMAS OVERSKOUS OVERSÆTTELSE - SCENEINSTRUKTØR PAUL HOFMANN

PERSONERNE:

Harpagon		Hr. Erik Henning-Jensen
Cléante } hans Børn.....		Hr. Erling Schroeder
Elise }		Fru Harriet Lehmann
Anselme		Hr. Gunnar Jacobsen
Valère, Hushovmester hos Harpagon		Hr. Aksel Stevnsborg
Frosine, en Enke		Frk. Laura Mogensen
Mariane.....		Frk. Beatrice Bonnesen
Mester Jacques, Kok og Kusk hos Harpagon		Hr. Viking Ringheim
Simon, Mægler.....		Hr. Max Ibenfeldt
La Flèche, Cléantes Tjener		Hr. Walther Andreassen
Madame Claude }		Frk. Karen Pedersen
Brindevoine }	Harpagons Tjenestefolk	Hr. Folmer Sørensen
La Merluce }		Hr. Preben Irving
En Retsbetjent		Hr. Johannes Aarstrup

Handlingen foregaar i Harpagons Hus

Johannes Aarstrup
En Retsbetjent

Laura Mogensen.
Frosine

Viking Ringheim.
Mester Jacques, Kusk og Kok.

Walther Andreassen.
La Flèche, Tjener

Karen Pedersen.

Max Ibenfeldt.
Simon, Mægler

Molieres Komædie „Den Gerrige“

Er det et Tilfælde eller en Tanke, at den gamle franske Komædie-digter Moliere i de senere Aar har haft noget af en Renaissance udenfor Frankrig, hvor han altid har haft en stor og fast Plads paa Repertoiret og er den samme Prøvesten for alle Skuespillere som Holberg i Danmark? Det er i alt Fald retfærdigt. Thi ikke blot er der stadig Liv og Humør i hans bedste Komædier, men han er ogsaa Skaberen af den moderne Karakterkomædie i det hele taget. Og i sin mest typiske og dramatisk-revolutionerende Egenskab er han endog udpræget moderne, min-dende om visse Retninger indenfor moderne Maleri og Musik. Han tager ensidigt og med fast og elegant Haand en menneskelig Karakteregenskab som sit Motiv, udvikler og uddyber det gennem sin Komædie; alt det andet, Intrigerne og Bifigurerne, — alt det, som han frejdigt laante fra Italien, Spanien, Plautus, Terents og ældre fransk Litteratur, — er kun Staffage, noget flygtigt, som kun har til Opgave at belyse og understrege den Karakter, han vil skildre, og give den Baggrund.

Maaske allerskarpest træder denne typiske Egenskab frem i »Den Gerrige«, som i Aftes havde Premiere paa Teatret. Der er i Virkeligheden kun een Rolle i Komædien, nemlig *Harpagon*, som skal udtrykke og skildre den Gerrighed, som har haft flere og mere ondartede Repræsentanter i de semitiske og latinske Racer end i de germanske Lande, hvor *Graadigheden* er mere fremtrædende end *Gerrigheden*. Til Gengæld er Harpagon en stor og brillant Rolle, en Opgave, som har fristet dygtige Skuespillere i alle Lande ved sin Fantasi, sin Lidenskab, sin Karikatur og sin Hæslighed.

Harpagon spilledes af Direktør Henning-Jensen.

Det Ydre, den traditionelle Harpagon, var truffet paa en Prik, som skaaret ud af et gammelt fransk Stik. Man saa en radmager, snavset, efter Vejret hivende og med Hosten kæmpende Harpagon i den mørke, blankslidte Trøje, de halvlange, snavsede Bukser og udstyret med den fedtede Pengepung, som er blevet Gnierens faste Mundering.

Men det, som gav Aftenen Interesse og Værdi, var, at det ogsaa lykkedes Henning-Jensen at lade Tilskuerne se ind i Harpavons syge og gridske Aagerkarlesjæl, at skabe et Menneske bag Masken. Klarest kom det frem i Scenerne mellem Harpagon og Hushovme-

stere og Harpagon og Enken Frosine, hvor Gnieren taler om, at han kan bortgifte sin Datter uden Medgift og diskuterer sine Muligheder for Ægteskab med den unge Marianne. Den Fryd og Henrykkelse, som klang i Ordene »og uden Medgift«, og Vekselspillet mellem Gnierens isnende Gerrighed og hans graadige Gammelmandsforælskelse var ægte og fin Komædie-kunst af atten Karat. I disse Scener kulminerede Spillet. I den store dramatiske Scene i fjerde Akt, som er Komædiens tekniske Kulmination, i den Scene, hvor Tragædien, den store Lidenskab, Raseriet og den vanvittige Fortvivlelse bryder igennem, var Menne-skeligheden, Sandheden i Skikkel-sen, ganske vist ogsaa til Stede og gjorde sin stærke Virkning. Men man mærkede, at Skuespilleren var kommet mere udenfor sin personlige Egenart, som er en fantasifuld Intelligens, og blandede mere op med ydre Virkemidler og store Fagter end i de forudgaaende Scener, som med deres spillende Liv og smidige Humør hører til de smukkeste Episoder i denne Sæson.

Isenesættelsen ved Hr. Poul Hofmann var omhyggelig, og i mange af de mindre Roller spille-des godt. Men Fru Lehmann, som spillede Harpavons Datter Cleante, har ikke sit naturlige Felt i en Rolle af den Art. Ellers er der ikke megen Grund til at fordybe sig i Spillet, da Harpagon er Molieres egen Kunst, medens det øvrige er en smuk, men billig Ramme laant i Maskekomædiens billige Marskandiserbutik.

Publikums Holdning var venlig og interesseret. Og Komædien bør absolut vinde Paaskønnelse fra alle, som interesserer sig for klas-sisk og dog levende Komædiekunst i en intelligent og dygtig Fortolk-ning.

Iseneset

Paul Hoffmann.

„Den Gerrige“

TEATRET havde i Aftes Premiere paa „Den Gerrige“, og vor Tegner bringer ovenstaaende Portrætter fra Stykket. I Midten ses Direktør Henning-Jensen som Harpagon. Ovenover ses fra venstre til højre Fru Lehmann som hans Datter, Hr. Erling Schroeder som Sønnen, Hr. Walther Andreasen som Tjeneren La Fleche og Hr. Ringheim som Kokken. Nedenunder ses Frk. Laura Mogensen som Enken Frosine og Hr. Stevnsborg som Hushovmesteren Valere.